

Van en voor ons allemaal

Begin 2011 opende hospice De Cirkel zijn deuren en konden we van start met het bieden van een mooie laatste levensfase aan onze bewoners. Sindsdien is ons bijna-thuis-huis uitgegroeid tot een niet meer weg te denken onderdeel van de samenleving in de Zwijndrechtse Waard. We zijn dankbaar dat wij met de andere leden van onze besturen ons hiervoor kunnen inzetten. Ook zijn we trots op onze coördinatoren en vrijwilligers die 365 dagen per jaar met hart en ziel ervoor zorgen dat onze bewoners en hun dierbaren zich in De Cirkel thuis voelen en het hen aan niets ontbreekt. Dat ze daarin slagen, bewijzen de vele positieve reacties die we keer op keer krijgen.

Er zijn veel mensen die ons hospice een warm hart toedragen. Daartoe behoren zeker ook onze vele donateurs en sponsors. Dat zijn gemeenten, bedrijven, kerken, verenigingen, serviceclubs, maar ook veel particulieren. Of ze ons nu in natura met bijvoorbeeld brood of bloemen steunen of financieel, we zijn blij met alle bijdragen waardoor we ons werk kunnen blijven doen. Het is hartverwarmend om te ervaren hoe groot het draagvlak is dat De Cirkel heeft.

Ad (links) en Jan: "Onze deur staat voor u altijd wijd open."

Als besturen gaan we door met bouwen aan de naamsbekendheid en de financiële positie van ons hospice. Onze beide stichtingen hebben het ANBI-keurmerk, want we vinden het belangrijk om transparant en open te zijn. Verder bewaken we onze inhoudelijke en bedrijfsmatige doelstellingen en sturen zo nodig bij. Hospice De Cirkel is inmiddels zeven jaar operationeel en de organisatie staat, maar we besteden uiteraard periodiek aandacht aan het actueel houden van bijvoorbeeld de statuten en ons langetermijnbeleid. Zo hebben en houden we alles op orde om iedere dag opnieuw klaar te zijn voor de toekomst.

Een hospice verdient een volwaardige plek in de maatschappij, net als gezondheidscentra, kerken en scholen. Het is een plek die van en voor ons allemaal is en daarom staat onze deur altijd wijd open. We koesteren de verbinding met u en alle andere partners en betrokkenen in de regio, want alleen door goed met elkaar samen te werken kunnen we in De Cirkel de geborgenheid blijven bieden die zo hard nodig is.

Ad van Driel

Voorzitter bestuur
hospice De Cirkel

Jan van de Wetering

Voorzitter bestuur Stichting Vrienden
van het Hospice Zwijndrechtse Waard

Voorzitterswisseling

Ad van Driel maakt sinds januari 2016 deel uit van het bestuur van De Cirkel en heeft per 1 juli 2017 de voorzittershamer van Peter Top overgenomen. "We zijn Peter dankbaar voor het vele en belangrijke werk dat hij voor ons hospice heeft gedaan als medeoprichter - samen met Henk Brand en Heleen Roos - en later als bestuursvoorzitter. Ik vind het een eer dat ik in zijn voetstappen ben getreden en mag samenwerken met fijne collega's binnen ons bestuur die stuk voor stuk specialisten zijn op hun vakgebied," aldus Ad.

Nabestaande Jan van de Sluis

'Ze voelde zich meteen thuis'

"Voor mijn zus was thuis de plek waar ze altijd pijn had en moest revalideren. Ze vond het heerlijk om ergens anders te wonen en daar haar laatste levensfase door te brengen." Dat zegt Jan van de Sluis die samen met zijn familie op een mooie periode in hospice De Cirkel terugkijkt. Magda van de Sluis verbleef er van 5 tot en met 28 mei 2017.

Tijdens hun jeugd woonden Magda en Jan in Hendrik-Ido-Ambacht. Toen ze eenmaal volwassen waren, vlogen ze uit naar andere plekken in Nederland. "Mijn zus kwam in Bodegraven terecht waar ze totdat ze naar het hospice ging, woonde. In 2006 sloeg het noodlot toe, er werd borstkanker geconstateerd. Na vier jaar leek het allemaal goed te gaan, maar in 2012 bleken er toch uitzaaiingen in de botten te zijn. Ze heeft echt een lijdensweg gehad met allerlei botbreuken, veel ziekenhuisopnames en we zagen haar slechter en slechter worden."

'Magda kwam helemaal tot rust'

Eigen plek

"Magda was gescheiden en had twee kinderen van 21 en 19," vertelt Jan verder. "Hoe graag we het ook wilden, de zorg voor haar thuis was te zwaar. Daarbij kwam dat ze zelf ook graag uit huis wilde. Mijn moeder, nu 84, is altijd in Ambacht blijven wonen. Wij kenden hospice De Cirkel omdat mijn tante er is overleden en de keuze was snel gemaakt. Magda kreeg een huis waar ze niet continu werd herinnerd aan pijn en revalidatie en mijn moeder kon er gemakkelijk met haar rolstoel heen. Magda voelde zich vanaf de eerste minuut dat ze er kwam meteen thuis. Ze nam haar eigen schilderijtjes mee en maakte er haar eigen plekje. De vrijwilligers waren allemaal heel erg aardig en ook de coördinatoren stonden altijd voor ons klaar. Magda kwam helemaal tot rust."

"We zijn dankbaar dat we zo afscheid hebben kunnen nemen van mijn zus," aldus Jan.

Wat Jan ook fijn vond, was dat ze allemaal konden blijven slapen. "We hebben de laatste week met z'n vijven gebruikgemaakt van de logeerkamers. Zelfs mijn moeder is gebleven. Dat was heel fijn. We waren dicht bij haar, maar hadden toch onze eigen plek. 's Ochtends ontbeten we met elkaar en ook het eten 's avonds was ontzettend goed. We zijn dankbaar dat we zo afscheid hebben kunnen nemen. Mijn zus is maar 55 jaar geworden, maar heeft ondanks haar ziekte toch een mooi levenseinde gehad. We zijn ook met elkaar naar de herdenkingsbijeenkomst geweest voor alle overleden bewoners van het hospice. Prachtig! Als dank voor de goede zorgen hebben wij een donatie gegeven. Wij vinden het belangrijk dat het hospice er is en blijft."

Wilt u een financiële bijdrage leveren aan hospice De Cirkel? U kunt deze storten op rekeningnummer NL 09 RABO 039.76.16.279 t.n.v. Stichting Vrienden van het Hospice Zwijndrechtse Waard. Voor meer informatie: www.hospicedecirkel.nl.

Huisarts

‘Het is een fijne plek’

Marloes van Gendt is een van de huisartsen uit het team van Gezondheidscentrum De Volgerlanden.

“We zitten dicht bij het hospice en komen er ook regelmatig. Ik vind dat er een hele fijne sfeer is, heb er een positief gevoel bij en adviseer mijn patiënten die niet lang meer te leven hebben altijd om er eens over na te denken en/of zich te oriënteren op de mogelijkheid. Bijvoorbeeld door er een kijkje te nemen.”

“Je merkt aan alles dat de coördinatoren en vrijwilligers maar een doel hebben: het mensen naar de zin maken. En dat geldt niet alleen voor de bewoners en hun naasten, maar ook voor andere betrokkenen. Ook als huisarts voel ik me meer dan welkom in De Cirkel.” Marloes is blij met deze voorziening in de buurt. “Met name voor mensen met complexe thuissituaties en alleenstaanden is een hospice een uitkomst. Maar ook voor anderen die in een rustige, huiselijke omgeving hun laatste maanden willen doorbrengen, is het een fijne plek.”

‘Het is een enorm geruststellende omgeving’

Professioneel

De huisarts benadrukt dat ze de medewerkers professioneel vindt. “Ze zijn goed op de hoogte en kennen hun grenzen. Vrijwilligers nemen bijvoorbeeld duidelijk afstand als het om medische zaken gaat. Zij realiseren zich dat die bij de huisarts en de thuiszorg horen. Wel fungeren zij als een paar extra ogen en hebben zij het meer dan wie ook in de gaten als een bewoner achteruitgaat. Die extra blik vind ik prettig.” Ook de contacten met de thuiszorg lopen goed. “We houden alles bij in een schrift, zo zijn we altijd op de hoogte van de laatste stand van zaken. We overleggen ook regelmatig en ik merk aan alles dat het ervaren palliatief verpleegkundigen zijn. We doen het echt samen. Ze denken bij het hospice goed mee, zonder dat er een bepaalde richting wordt opgeduwd. Die gesprekken vind ik heel zinvol.”

Wat ze jammer vindt, is dat veel mensen nog steeds denken dat een hospice een zorginstelling is. “Het tegendeel is waar, het is een bijna-thuis-huis waar je je eigen plekje kunt creëren. Iedereen die binnenkomt in het hospice zal die huiselijke sfeer meteen ervaren. Het is een enorm geruststellende omgeving waar elke bewoner zijn of haar eigen privacy heeft. Het is alsof je thuis woont, maar wel met heel veel fijne vrijwilligers en een aantal coördinatoren om je heen die ervoor zorgen dat de bewoners niets tekortkomen.”

“Ook als huisarts voel ik me meer dan welkom in De Cirkel,” aldus Marloes.

Bewoner Mar Langbroek

‘Alle tijd voor mooie gesprekken’

Hij is in Rotterdam-Zuid geboren, heeft 15 jaar in Heerjansdam gewoond en woont nu alweer 24 jaar op 't Ambacht, zoals hij het zelf noemt. Mar Langbroek (72) is bewoner van het hospice. Hij kan zich naar eigen zeggen geen betere plek wensen in zijn situatie. Zijn vrouw Elly is het daar roerend mee eens. “Natuurlijk wil je het liefst thuis zijn, maar als dat niet meer gaat, zou ik iedereen een hospice aanbevelen,” zegt Mar.

Bijna een jaar geleden kreeg hij serieuze klachten en ging naar de dokter. Na een jaar tobben en in allerlei ziekenhuizen te hebben gelegen, kreeg hij de diagnose dat hij behalve slokdarmkanker ook de zeldzame ziekte van Waldenström heeft, een kwaadaardige beenmergziekte. “Eind december heb ik besloten te stoppen met de behandeling. Mijn genezingskans was nog geen tien procent en ik heb gekozen voor kwaliteit van leven in mijn laatste periode.” Omdat zijn vrouw nog maar net hersteld is van een herseninfarct en Mar door zijn ziekte niet meer kan lopen, besloot het echtpaar te kiezen voor het hospice. “We hadden bij een familielid gezien hoe fantastisch dat kan zijn.”

‘Ik kan me in mijn situatie geen betere plek wensen’

Pannenkoeken

Op de Zomerparkdag in Hendrik-Ido-Ambacht kregen ze ooit informatie over hospice De Cirkel. “We hebben dat goed onthouden en ik was heel blij dat ik meteen mocht komen toen ik besloot dat ik geen behandeling meer wilde. Het is dicht bij mijn woonhuis en dat is makkelijk voor mijn vrouw en ook onze kinderen en kleindochter wonen in de buurt. Het is hier perfect,” complimenteert hij. “Niet te vergelijken met een ziekenhuis. Ik voel me hier echt thuis. Iedereen is lief en aardig voor me en alles kan. Vandaag had ik bijvoorbeeld enorme trek in pannenkoeken met spek en dan bakken ze die voor mij. Ook hebben ze al diverse keren kroketten voor me gemaakt. Dat lekkere eten heb ik zo gemist in het ziekenhuis.”

Ook Elly voelt zich prettig in het hospice. “Natuurlijk is het ook moeilijk om te aanvaarden dat Mar niet meer thuis zal komen, maar ik ben hier op mijn gemak. Ik probeer altijd een grote meid te zijn, maar als dat een keer niet lukt, is er hier een arm om je schouder en iemand die met je praat. Ze begrijpen je. Omdat ik minder hoef te zorgen, hebben Mar en ik ook tijd om mooie gesprekken met elkaar te voeren. Ik kom een paar keer per dag, ga dan lekker naast hem zitten in de relaxstoel en dan praten we of we kijken samen televisie. Af en toe ga ik naar buiten of even naar huis en daarna fiets ik op mijn gemakje weer terug.” Mar heeft regelmatig bezoek van zijn kinderen, zijn kleindochter, zijn broer en zijn moeder. Ook hangen er tekeningen van de buurkinderen aan de muur. “Ze hebben bomen getekend omdat ik altijd buiten in de tuin bezig was. Ik ben een echt buitenmens. Dat lekker rommelen in de tuin mis ik enorm.”

“Ik voel aandacht en liefde” zegt Mar.

Dankbaar

In zijn dagelijkse leven was Mar ooit inkoper en hij heeft de hele wereld over gereisd. “Na mijn pensioen hebben we best veel ellende meegemaakt. Elk huisje heeft zijn kruisje en dat is bij ons zeker het geval.” Toch blijven hij en zijn vrouw positief en dankbaar voor alle mooie dingen om hen heen. “Mensen die een kwaad woord over hospice De Cirkel zeggen, zijn niet goed wijs. Je kunt je niet beter wensen in je laatste levensmaanden. Ik voel aandacht en liefde. Petje af voor iedereen die hierbij betrokken is,” besluit hij.

Bewoners krijgen in het hospice dezelfde zorg als ze thuis zouden hebben van de thuiszorg, de huisarts en familie en vrienden.

In het hospice zijn zo'n 80 vrijwilligers actief. Ook zijn er twee betaalde coördinatoren.

Nabestaande Nienke Erbé

‘Leven zoals thuis’

“Vroeger fietste ik over de Vrouwgelenweg van huis naar de middelbare school in Zwiindrecht en weer terug. Aan die toenmalige boerenlandweg staat nu het hospice. Ik ben blij dat het er is,” vertelt Nienke Erbé, dochter van Peer Tas, bewoner van hospice De Cirkel van 10 oktober tot en met 29 december 2017.

Ze is getogen in Hendrik-Ido-Ambacht, maar woont er sinds haar studententijd niet meer. “Toen mijn moeder in 2014 ziek werd, heb ik het dorp opnieuw leren kennen, maar van het bestaan van het hospice was ik niet op de hoogte. Gelukkig heeft dokter Van Houten-de Koning ons getipt toen het met de gezondheid van mijn vader slechter ging. Na het overlijden van mijn moeder in mei 2015 woonde hij alleen. Hij werd ziek en met thuishulp van De Blijde Borgh ging het nog een tijdje goed, maar we zagen hem achteruitgaan. Ik ben toen op aanraden van de huisarts gaan kijken in De Cirkel en was onder de indruk. Het voelde heel goed, maar mijn vader twijfelde enorm. Het was voor hem een zwaar besluit.”

‘Iedereen was er in alles op gericht het mijn vader zo aangenaam mogelijk te maken’

Persoonlijke spullen

Nienke besloot om nog een keer te gaan kijken in het hospice, maar dit keer samen met haar vader. “We werden in de woonkamer ontvangen door Ester, een van de coördinatoren. Mijn vader en zij hadden een goed gesprek, hij nam een kijkje in de kamer, bewonderde het uitzicht, zag de sta-op-stoel en besloot er direct te blijven. Hij vond de kamer erg mooi en waardeerde dat hij er persoonlijke spullen in kon zetten. Ook belangrijk voor hem was dat hij bewoner werd en geen patiënt en dat dit ook betekende dat zijn privacy werd gerespecteerd. Vrijwilligers en coördinatoren lopen alleen binnen als je dat wilt. Mijn vader kon van zijn kamer in De Cirkel zijn eigen micro-huishouden maken. Wat hem en ons vertrouwen gaf, was dat zijn huisartsen er zo van overtuigd waren dat De Cirkel zo’n goede plek en voor mijn vader de juiste plek was. Door de overheerlijke kippensoep van mevrouw Vat, een van de vrijwilligers, kreeg hij zijn eetlust weer terug en had hij ook weer zin in zijn borreltje. Hij knapte echt op.” Tot het weekend voor Sinterklaas, toen kwam er een omslag. Bijna vier weken later is Peer Tas overleden.

“Mijn vader, maar ook wij hebben genoten in De Cirkel,” vindt Nienke.

Nazorg

“Mijn vader heeft genoten in De Cirkel. Hij was een technische man en was bijvoorbeeld zeer te spreken over de geavanceerde wc in de badkamer die bij zijn kamer hoorde. Ook wij hebben genoten. Voor ons was er ook alle aandacht en het geeft zo’n rust als je weet dat er continu hulp is en goed voor je vader wordt gezorgd. Iedereen was er in alles op gericht het hem zo aangenaam mogelijk te maken,” aldus Nienke. “Er waren geen vaste tijden of protocollen, mijn vader kon in het hospice echt leven alsof hij thuis was. We hebben alleen maar fijne ervaringen, met de coördinatoren, de vrijwilligers, het transmuraal team, de nachtzusters van Aafje en de huisartsen van huisartsenpraktijk Van Houten. Ook de nazorg naar ons als nabestaanden vind ik hartverwarmend. Ik heb één verbeterpunt: wat nog meer benadrukt mag worden, is dat een hospice er niet is voor je laatste levensdagen, maar voor je laatste levensfase.”

“Er is hier veel verdriet, maar er wordt ook vaak gelachen,” ervaren Bernard en Trudi.

Een ervaren en een nieuwe vrijwilliger

‘Dit werk doe je met je hart’

“Er zijn veel mensen die tegen mij zeggen dat ze het niet zouden kunnen, maar ik ben heel blij dat ik dit mag doen. Het verrijkt mijn leven,” aldus Bernard Posthumus. Hij is vrijwilliger bij De Cirkel, net als Trudi van Hees en ruim 80 anderen die zich ieder dag inzetten om de bewoners van het hospice een fijne laatste levensfase te bieden en er ook te zijn voor hun naasten.

Op 11 januari 2011 opende hospice De Cirkel zijn deuren en die dag om 7.00 uur precies ging Bernard er aan de slag. “Ik ben dus letterlijk een vrijwilliger van het eerste uur.” Hij meldde zich al in 2009 aan als vrijwilliger, maar moest nog twee jaar geduld hebben voor het hospice er stond. “Ik heb het van de grond af zien opbouwen, geweldig. Tijdens mijn eerste dienst was er genoeg te doen, maar pas twee dagen later konden we de eerste bewoner verwelkomen. Daarna zijn er nog vele diensten gevolgd en ik hoop dat ik er ook nog veel in petto heb.”

Rust

Trudi is een vrijwilliger van de nieuwste lichte. “In oktober 2017 ben ik binnengelopen op de open dag. Dat was op een zaterdag, maandag had ik een sollicitatiegesprek met de coördinatoren en donderdag begonnen de andere nieuwe vrijwilligers in spe en ik met de VPTZ-cursus. Daarna heb ik twee dagen meegelopen met ervaren vrijwilligers en kon ik in januari dit jaar officieel mijn eerste dienst draaien. Een dienst doe je nooit alleen, we zijn altijd met zijn tweeën present. Iedere dag zijn er acht vrijwilligers om van 7.00 tot 23.00 uur het hospice te bemensen, zeven dagen per week.”

‘We hebben alle tijd en aandacht voor de mensen’

Op de vraag waarom ze vrijwilliger is geworden antwoordt Trudi: “Ik ben er alweer een tijdje uit, maar ik ben gepokt en gemazeld in de ziekenzorg, zowel in een instelling als in de wijk. Ik wilde al langer in De Cirkel aan de slag als vrijwilliger, maar woonde in Nieuw-Lekkerland en dat was te ver. Vorig jaar januari ben ik verhuisd naar Zwiindrecht en had ik mezelf tot doel gesteld om in het najaar in het hospice te gaan kijken. Het was wennen dat we hier niet constant moeten opschieten en op de klok moeten kijken. Er is hier rust en we hebben alle tijd en aandacht voor de mensen. Ze zijn hier geen patiënt of gast, maar bewoner, net als thuis, met hun eigen dierbaren. De kern van ons werk is dat we er zijn en doen wat de bewoners ons vragen. Ze bloeien vaak op. Dat we daaraan kunnen bijdragen en echt iets voor anderen kunnen betekenen, vind ik mooi. Dit werk doe je met je hart. Ik voel me als een vis in het water.”

Fluitend

Dat geldt ook voor Bernard: “Ik wist uit eigen ervaring als vader van een ernstig ziek kind hoe belangrijk het is dat mensen er voor je zijn in moeilijke tijden. In mijn werkzame leven was ik dagelijks met en voor mensen bezig, dus toen ik met pensioen ging, was één en één twee. In De Cirkel ontmoet ik mensen met verschillende achtergronden die net als ik vrijwilliger zijn geworden. Door met hen samen te werken ontdek ik bij mezelf nieuwe aanknopingspunten. Daarnaast willen bewoners vaak met ons praten. Dat zijn soms zware gesprekken, maar ook heel waardevol door de extra dimensie van het naderende einde. Er gebeurt veel in een mensenleven tussen geboorte en sterven, dus er is veel gesprekstof. Wij staan overal neutraal in, onze rol is luisteren en er in alle opzichten voor de bewoners zijn. Ook hun naasten bieden we indien gewenst een luisterend oor en steun. Er is hier veel verdriet, maar er wordt ook vaak gelachen. Beide kanten horen bij het leven. Ik ga fluitend naar huis, altijd.”

Thuiszorgmedewerkers

‘Een prachtig initiatief en alternatief’

Wie in het hospice te gast is, neemt de eigen thuiszorg mee. Een van de organisaties die thuiszorg in de regio levert, is Aafje. Laura Blokland en Lydia van Kralingen maken deel uit van het centraal verpleegkundig team van Aafje thuiszorg en zijn daarom vaak in hospice De Cirkel.

“Wij zijn de vaste gezichten van Aafje die regelmatig bij het hospice komen. Vanaf de oprichting in 2011 zijn we er al bij betrokken. Het is mooi om door de jaren heen het hospice te zien groeien. We zijn blij dat we daar een bijdrage aan mogen leveren.” Zowel Laura als Lydia benadrukt dat ze heel graag bij het hospice zijn. “Het is zo’n mooie en warme omgeving. En de vrijwilligers zijn zo gastvrij. Bijzonder om te ervaren dat ze niet alleen voor de bewoners en hun naasten klaarstaan, maar ook voor ons. Geen moeite is teveel. Zij verdienen een heel groot compliment, wat doen zij goed werk en wat zijn ze betrokken,” benadrukken zij.

‘Geen moeite is teveel’

Verpleegkundig

De palliatief verpleegkundigen zijn er speciaal om bij complexe zorgvragen te ondersteunen. “Daarnaast bezoeken ook verpleegkundigen uit het wijkteam het hospice en bieden wij als organisatie nachtzorg,” vertelt Laura. De medewerkers van de thuiszorg proberen het proces zo goed mogelijk te volgen. “Wij kunnen ook altijd geraadpleegd worden als er specifieke vragen zijn,” aldus Lydia. “Ons werk varieert van persoonlijke verzorging en wondverzorging tot en met het regelen en toedienen van medicatie, gesprekken met vrijwilligers, bewoners, huisartsen en de coördinatoren en allerlei regelwerk daaromheen. We hebben dus niet alleen verzorgende, maar heel vaak ook verpleegkundige taken.”

Ze onderstrepen dat coördinatoren en vrijwilligers heel belangrijk zijn voor de thuiszorg. “Zij zijn de ogen en oren in het hospice en wij vinden het dan ook belangrijk om hun mening over bepaalde zaken te horen. Na zeven jaar zijn we inmiddels helemaal thuis bij De Cirkel. De samenwerking is prima. We vinden het een verrijking van ons werk. Als we in de wijk palliatieve mensen bezoeken, dragen we het hospice ook aan als optie. Soms zie je dat het thuis bijna niet gaat en dan vertellen we hoe fijn het kan zijn om in De Cirkel te verblijven. Het hospice is een prachtig initiatief en alternatief voor mensen in hun laatste levensfase.”

Lydia (links) en Laura: “Vrijwilligers zijn de oren en ogen in het hospice.”

Ester (links) en Iris: “Geen dag is hier hetzelfde.”

Coördinatoren

‘Mooi en dankbaar werk’

“Wij vinden het een voorrecht om elke dag opnieuw kwaliteit te mogen toevoegen aan de laatste levensfase van mensen.” Aan het woord zijn Ester Grootenboer en Iris van Putten, coördinatoren van hospice De Cirkel. Samen met een team van ruim 80 vrijwilligers zorgen zij er dag in dag uit voor dat bewoners en hun naasten een fijne tijd hebben in het hospice.

Iris is gestart als vrijwilliger bij hospice De Cirkel. “Toen er na een paar maanden een vacature kwam voor coördinator heb ik meteen gesolliciteerd. Ik voelde dat die functie mij op het lijf is geschreven.” Iris heeft ruime ervaring in de palliatieve zorg. In de tweede helft van 2017 is Ester gestart als coördinator. “Ik werkte bij een zorginstelling in de regio en toen ik de vacature zag staan, had ik ook meteen een klik. Ik heb vanuit mijn hart een brief geschreven en was dolblij toen ik aan de slag mocht. Wat is dit mooi en dankbaar werk!”

‘Wacht niet te lang met het besluit om naar het hospice te gaan’

Warmte

Wat beide coördinatoren het leukst vinden, zijn de contacten met de diverse disciplines. “Het ene moment ben je in gesprek met een huisarts of de thuiszorg en het andere moment loop je met een hovenier door de tuin om te bespreken hoe we die anders kunnen inrichten. Ook de gesprekken met bewoners, naasten en nabestaanden zijn heel waardevol en het werken met vrijwilligers geeft veel voldoening. Het is prachtig om te zien hoe de vrijwilligers met hart en ziel zorgen voor onze bewoners en hun naasten. Ze zijn allemaal heel erg betrokken. Zonder hun inbreng en inspanningen zouden we ons hospice kunnen sluiten. We zijn heel blij met zo’n club gemotiveerde en enthousiaste mensen. Het is ook belangrijk dat we een hechte onderlinge band hebben. Alleen dan kunnen we de bewoners de warmte bieden die ze verdienen.”

“Geen dag is hier hetzelfde,” benadrukken ze. “Je moet dus wel flexibel zijn, maar daartegenover staat dat je alle mogelijkheden krijgt om er hier iets moois van te maken binnen de kaders die het bestuur schetst.” De coördinatoren hebben nog wel een tip: “Wacht niet te lang met het besluit om naar een hospice te gaan. We hebben al zoveel bewoners gehad die spijt hadden dat ze niet eerder bij ons zijn gekomen. Wij ontzorgen de naasten en verwennen de bewoners. Zo hebben zij meer tijd voor elkaar en dat verhoogt echt de kwaliteit van leven in de laatste levensfase. Dat horen we keer op keer terug in onze nabesprekingen.”

leveren.” Op 21 juni 2018 is de zevende editie van de Bolidt Inner Circle Run (www.innercyclerun.nl). “We hopen dat we het aantal deelnemers van vorig jaar gaan overtreffen. Ook dit jaar gaat een deel van de opbrengst naar hospice De Cirkel. Loopt u ook mee of wilt u helpen bij de organisatie? Graag!”

‘Prachtig werk’

“Waar de bewoners ook trek in hebben, of het nu koeken, taart, cake, chocolade, brood of broodjes zijn, de vrijwilligers van De Cirkel kunnen het bij ons gratis ophalen,” aldus Anke van der Spoel van Bakkerij Van der Spoel. “Het is heel eenvoudig: wij verdienen ons brood in de gemeenten Hendrik-Ido-Ambacht en Zwiindrecht, dus dan doen we hier ook graag iets terug. Mijn broer en mijn zus hebben beiden hun laatste levensfasen doorgebracht in een hospice. We hebben dus zelf ervaren wat een prachtig werk daar wordt verricht en hoe belangrijk het is dat als het nodig is, je terecht kunt in een hospice. Zo’n mooi doel ondersteunen we van harte!”

Bedankt donateurs!

Het bestuur van hospice De Cirkel en het bestuur van de Stichting Vrienden van het Hospice Zwiindrechtse Waard danken iedereen die het hospice financieel ondersteunt. Het hospice is voor een groot deel afhankelijk van de giften en donaties van particulieren, bedrijven en organisaties. Twee voorbeelden van trouwe donateurs.

Bolidt Inner Circle Run

“Zeven jaar geleden heb ik samen met mijn man René het initiatief genomen voor een loop in Hendrik-Ido-Ambacht. Ik wist dat het hospice keihard moest worstelen om geld binnen te halen om zo mensen die niet lang meer te leven hebben een fijne laatste levensfase te kunnen bieden,” vertelt Suze Libeton. “Ik vond dat we daar als gemeenschap aan moesten bijdragen. Het kan toch niet zo zijn dat als je ziek bent er allerlei voorzieningen zijn, maar als je terminaal bent je min of meer aan je lot wordt overgelaten. Ik heb bij mijn eigen vader gezien hoe zwaar dat kan zijn. Toen waren er nog nauwelijks hospices, nu zijn ze er wel dus laten we met elkaar onze bijdrage